

ΞΕΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΟ ΚΑΡΜΙΝΑΤΙ

Δυό καρδιές

Δυστυχισμένες

Στη θίλλα του Αντόνιο Μπαρότι εκείνο το βράδυ οί καλεσμένοι του έπλητταν φοβερά. Καθισμένοι στον όλάνθιστο κήπο, κύτταζαν μ' αδιαφορία τη γοητευτική άνοιξιάντικη νύχτα και χασμουριόντουσαν! Κι' αυτές ακόμη ή κυρίες δέν βρήσκαν τίποτε νά πούν και νά σχολιάσουν. Κάπνιζαν όλοι τους άνόρεχτα κι' ό καθείς περίμενε νά κάνη κάποιος την άρχή για νά φύγουν. Πέρα από τό έσωτερικό της θίλλας έρχόντουσαν οι ήχοι ενός εύθυμου θάλς πού έπαιζε στο πιάνο ή άνεψιά του Μπαρότι. Κι' ώστόσο κανείς τους δέν είχε διάθεσι νά χορέψη. Κάτι βαρύ, κάτι άπειλητικό κρεμόταν πάνω από τά κεφάλια τους και μιά άνεξήγητη άνησυχία θάραινε τις καρδιές τους. "Όλοι κύτταζαν κρυφά τον οίκοδεσπότη πού περισσότερο άνόρεχτος ακόμη άναθε το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο και βυθιζόταν στις σκέψεις του. Τό άλλοτε τόσο εύθυμο πρόσωπό του είχε σκοτεινιάσει κ' ίσως από μιά τυπική εύγένεια έξακολουθούσε νά ύποφέρη τό μαρτύριο αυτής της πληκτικής συντροφιάς τών καλεσμένων του.

Έν τούτοις, αυτή ή θραδυά είχε άρχισι μ' έξαιρετική εύθυμία. Κι' ώστόσο ήταν άρκετή ή εμφάνισι ενός προσώπου για νά τους κάνη όλους νά κλείσουν τό στόμα τους και νά μελαγχολήσουν. Αυτό τό γεγονός έγινε κατά τις έντεκα ή ώρα. Τότε ακριβώς είχε άναγγελθι από τους ύπηρέτες ό κ. Μάριο Άρντάνι, ένας μυστηριώδης και παράδοξος άνθρωπος, με μικρά και πονηρά μάτια, πού κύτταζε πάντα πάνω από τά γυαλιά του, δέν γελούσε ποτέ κι' έχωνε τη μύτη του σ' όλες τις ύποθέσεις. "Ο Άρντάνι ήταν ή «κακιά γλώσσα» της Ρώμης. Σ' όποιο σπίτι κι' άν πατούσε τό πόδι του τ' άναστάτωνε με τις φλυαρίες του κι' έφερνε σε πολύ δύσκολη θέσι τους καλεσμένους. "Η γυναίκες τον φοβόντουσαν, γιατί ήξερε τά μυστικά τους κ' οί άνδρες τον μισούσαν και τον συχαινόντουσαν. Κι' ώστόσο κανείς δέν τολμούσε νά του κλείση την πόρτα κατάμουτρα. Αυτό θά ήταν ή θανατική του καταδίκη. "Ο Άρντάνι θ' άναστάτωνε τον κόσμο, θά μάθαινε τις άδυναμίες του και τά έλαττώματά του κ' ύστερα θά τά διεκήρυσσε παντού και θά τον ρεζίλευε. Γι' αυτό όλοι ύπέφεραν την παρουσία του και φρόντιζαν νά μη του δίνουν άφορμή για τό κοτσομπολιό του. Κ' ή «κακιά γλώσσα» διεσκέδαζε ακριβώς μ' αυτό τό φόβο τους κι' όπου ύπήρχε δεξίωσι έσπευδε νά τρυπώση. "Έτσι κι' εκείνο τό βράδυ έκανε την εμφάνισι του στο σπίτι του Μπαρότι.

— Καθώς περνούσα από τό δρόμο, δήλωσε, είδα φως, άκουσα μουσική, και θέλησα νά λάβω μέρος κι' έγώ στη χαρά σας.

— "Έκανες πολύ καλά, τ' άπάντησε ό Μπαρότι, χωρίς διάθεσι, και του προσέφερε ένα εκλεκτό πούρο.

"Ο Άρντάνι γύρισε δεξιά κι' άριστερά τό βλέμμα του στην αίθουσα, κύτταξε τά ζευγάρια πού χορεύαν και είπε με μιά δόσι ειρωνείας στο Μπαρότι:

— "Έχεις, βλέπω, πολύ κι' εκλεκτό κόσμο άπόψε. "Α, νά ό κ. και ή κ. Βερώνι, ή "Ισαβέλλα Φραντσίνι, ό Λουίτζι Μπάντολο, ή ώμορφη Έλεωνόρα Ρίτσι. Μπα, μπα, τί βλέπω; Κάλεσε κι' αυτόν τον χαρτοκλέφτη τον Φερότσι και τον δυστυχισμένο Γκιούρτε, πού κάνει τό μεσάζοντα στη γυναίκα του;...

"Ο Μπαρότι όμως έσπευσε νά τον πιάση από τό χέρι και με φωνή πού δέν δεχόταν καμμιά άντίρρησι του δήλωσε:

— Πρέπει νά χωρίσουμε, μου δήλωσε με θυμό.

— Άρντάνι, όταν έρχεσαι στο σπίτι μου πρέπει νά ξεχνάς τη γλώσσα σου στο διαμέρισμά σου. Διαφορετικά θά πάθης καμμιά πολύ άσχημη ιστορία. Με μένα δέν πρέπει νά άστειεύεσαι.

"Ο Άρντάνι τον κύτταξε ξαφνιασμένος και δέν διαμαρτυρήθηκε. Μά από εκείνη τη στιγμή ώρκίσθηκε νά του τό πληρώση. Ναι, έπρεπε νά τον γελοιοποιήση στα μάτια τών καλεσμένων του. Κι' αυτό ήταν τό πιό εύκολο πράγμα για τον Μάριο. Τό σχέδιό του ήταν απλό. "Έπρεπε πρώτα νά κάνη τον κόσμο νά πλήξη. Και για νά τό πετύχη, κυκλοφορούσε δεξιά κι' άριστερά, έρριχνε δω κι' εκεί ύπαινιγμούς, χώριζε τά τρυφερά ζευγάρια πού είχαν καταφύγει στα φυλλάματα τών δένδρων και τέλος, έπειτα από τά μεσάνυχτα, μ' ένα θριαμβευτικό ύφος τους άνάγκασε όλους νά καθήσουν στον κήπο άμίλητοι και νά μετρούνε με μιά άνυπόφορη άνία τ' άστρα. Κάθε συζήτησι πριν ν' άρχισι ακόμη, τελείωνε με μισόλογα κι' ό Μπαρότι νευριασμένος σκεφτόταν ότι έπρεπε νά τελειώνη μιά και καλή μ' αυτό τον άνθρωπο.

— Σινιόρ Άρντάνι, του είπε σε μιά στιγμή κυττάζοντας τό ρολόι του, μήπως σας καθυστερούμε από καμμιά συνέντευξι σας;

Μά ό Άρντάνι κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του κι' έσπευσε νά διαμαρτυρηθι:

— Τί λέτε, κ. Μπαρότι; Και χίλιες συνεντεύξεις άν είχα, πάλι δέν θ' άφηνα αυτή την τόσο εύχάριστη συντροφιά σας. "Αλλωστε ποιός μπορεί ν' αφήση αυτή τη γοητευτική γωνιά του κήπου σας, για νά πάη νά κοιμηθι και νά ιδι ένα κοινό όνειρο. Σας ζηλεύω, σινιόρ Μπαρότι. Σας ζηλεύω γιατί έχετε διαβολεμένη τύχη.

— Είχα κι' έχω διαβολεμένη τύχη, είπεν ό οίκοδεσπότης, βέβαιος ότι θά σταματούσε τη συζήτησι.

Μά ό Άρντάνι συνέχισε:

— "Ε, μην είσατε δά και τόσο εγωιστής. "Εγώ θυμάμαι μάλιστα μιά πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία σας πού άν μου έπιτρέπατε νά την διηγηθω στους φίλους σας, θά σας διασκέδαζε πάρα πολύ. "Αλλωστε είνε τόσο ώμορφη αυτή ή άνοιξιάντικη νύχτα πού αξίζει νά παραμείνη κανείς ακόμη λίγο στον κήπο σας.

Οί καλεσμένοι του Μπαρότι τον κύτταξαν κατάπληκτοι κι' έπειδή τον βλέπαν ταραγμένο έσπευσαν νά δηλώσουν με μιά άνατριχίλα, φοβούμενοι μήπως ό Άρντάνι τον εκθέσει:

— Δέν επιμένουμε νά μάθουμε τό μυθικό του Άντόνιο. "Ας πούμε καλύτερα κάτι άλλο.

"Ο Μπαρότι όμως χωρίς νά προσέξη στις διαμαρτυρίες τους κι' έπειδή δέν ήθελε νά ύποθέσουν ότι φοβόταν κι' αυτός την «κακιά γλώσσα», φώναξε:

— "Όχι, όχι, άφήστε τον σινιόρ Άρντάνι νά σας διηγηθι την άτυχία μου. Ξέρει νά διηγηται τόσο ώμορφα! Γι'ον παρακαλώ μόνο νά την πη με κάθε λεπτομέρεια, για νά την θυμηθω κι' έγώ.

"Ο Μάριο Άρντάνι πήρε τότε ένα θριαμβευτικό ύφος, ξαπλώθηκε πιό άναπαυτικά στην πολυθρόνα του και ρώτησε τον Μπαρότι:

— Σινιόρ Άντόνιο, θυμάστε πότε ξαναγίνατε παιδί; Θυμάστε μιά φορά δω και δέκα χρόνια πού είσατε έρωτευμένος σάν μαθητής του Γυμνασίου;

Οί καλεσμένοι του Μπαρότι γέλασαν μ' αυτή την παρομοίωσι, ενώ ο οικοδεσπότης γίνονταν κατάχλωμος.

— Δέν σάς καταλαβαίνω, ψιθύρισε. Τί θέλετε νά πητε;

— "Ε, μη θιάζεσθε καί θά σάς κάνω νά θυμηθίτε αυτή την ιστορία.

Καί γυρίζοντας στους καλεσμένους συνέχισε:

— "Εναν καιρό, πού λέτε, είχε θαλθή ο φίλος μας ο Μπαρότι νά ξανανειώση την καρδιά του. Μά δέν τά κατάφερε. Γελοιοποιήθηκε, έχασε τὸ θάρρος του καί γιά νά φανή ὅτι κάτι ἔκανε κι' αὐτός κι' ὅτι ἦταν δυνατός, παντρεύτηκε. "Όσο γιά τὴν ἀγαπημένη του, ὅπως μοῦ εἶπαν, αὐτὴ καί τώρα ἀκόμη ὅταν τὸν ἰδῆ, γελᾷ με τὸ πάθημά του.

— "Αρντάνι, ὡμολόγησε ὁ Μπαρότι, δέν ξέρεις νά διηγηθῆς αὐτὴ τὴν ιστορία. "Αφησε καλύτερα. Θά τὴν πῶ ἐγὼ στους φίλους μας.

Καί με μιά πιγιμένη φωνὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησι συνέχισε:

— "Υπάρχουν ἄνθρωποι πού δυστυχῶς πέφτουν θύματα τῶν καλῶς πληροφορημένων. "Όμολογῶ ὅτι τὸ ἴδιο ἔπαθα κι' ἐγὼ. "Ενα καιρὸ ἦμουν τόσο κουρασμένος ἀπὸ τὴ ζωῆ, ὥστε εἶχα χάσει κάθε διάθεσι.

"Όλα μοῦ φαινότανσαν μάταια, κι' ἐρχόντουσαν στιγμὲς πού κυριευόμουν ἀπὸ μιά τρομαχτικὴ ἀπαισιοδοξία. Γάτε λοιπὸν ἀποφάσισα ν' ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὸν κόσμον καί νά ζήσω μόνος μου. Εἶχα θάρρηθι τις γυναῖκες, τίς διασκεδάσεις, τὰ πάντα. "Ακριβῶς σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς μου, παρουσιάσθη μιά νέα. "Ἦταν ὡμορφῆ; "Ἰσως νά ἦταν. Μά ἐγὼ ἐκεῖνο πού εἶχα προσέξει ἦταν ἡ ἀθωότης τῆς. "Ἦταν ἓνα κορίτσι πού μιλοῦσε πάντα με εἰλικρίνεια, διατηροῦσε ὅλη τὴν ἀφέλεια καί τὴν εὐθυμία τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του καί ποτὲ δέν μοῦ εἶπε οὔτε ἓνα ψέμα. Κι' ἐγὼ τ' ἀγάπησα. Τ' ἀγάπησα σάν μιά ὡμορφῆ ζωγραφιά κ' ἦμουν εὐχαριστημένος ὅταν τὸ συναντοῦσα. Εἶχα γίνει ἡ σκιά του. Κι' αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νά διασκεδάζη μ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι μου. "Ἦ συνεντεύξεις μας δέν διαρκοῦσαν πάνω ἀπὸ τρία λεπτά, κι' ὡστόσο ἦμουν εὐτυχισμένος. Εἶχα γυρίσει στὴν παλιὰ κι' ἀθῶα ρομαντικὴ ἐποχὴ. Λάτρευα τὴν σκιά τῆς κ' ἦμουν τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου κάθε φορὰ πού μοῦ ἔλεγε:

— Εἶνε ἀδύνατον νά σάς συναντῶ. Φοβᾶμαι τοὺς γνωστούς μου. "Ας διατηρήσουμε στὶς καρδιές μας μόνο τὴν ἀγάπη μας.

Τί νά σάς πῶ, αὐτὴ ἡ νέα μ' εἶχε ἐξαγνίσει. Εἶχε δώσει στὴν καρδιά μου τὴν ἀγαθότητά τῆς καί τὴ γαλήνη τῆς καί με εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ ὅλες τίς ἐφήμερες περιπέτειες πού ἰκαταστρέφαν τὴ ζωῆ μου. "Ἔτσι πέρασε λίγος καιρός. Καί νά ξαφνικὰ μιά μέρα τὴ βλέπω νά ἐρχεται ἀγνώριστη.

— Πρέπει νά χωρίσουμε, μοῦ δήλωσε με θυμὸ. Με ἐκθέσατε! "Όλοι στὸ σπίτι μου ἔχουν καταλάβει τίς σχέσεις μας. Δέν σάς ἀγαπῶ πειᾶ! Εἴσατε ἓνας ξένος γιά μένα!...

— Κι' ὅμως νόμιζα ὅτι ἦμουν φίλος σας, ψιθύρισα.

— Δέν εἴσατε πειᾶ οὔτε γνωστός μου. "Ενας κύριος πού σάς ξέρει καλὰ, μοῦ ἀπεκαλυψε ποιὸς εἴσατε: Κυνηγᾶτε τὰ ὡμορφα κορίτσια, παίζετε μαζί τους κ' ὕστερα τὰ ἐγκαταλείπετε. Δέν εἴσατε ὁ ἄνδρας πού ὠνειρεύομαι. "Εγὼ ἤθελα μαζί σας μιά ρομαντικὴ περιπέτεια. Πιστέψτε με ὅτι πρώτη φορὰ τόλμησα νά συνδεθῶ μ' ἓναν ἄνδρα κι' αὐτὸς ὁ ἄνδρας κατάλαβα ὅτι ἐρχεται μαζί μου γιά νά διασκεδάσῃ. "Ας χωρίσουμε τώρα πού εἶνε ἀκόμη καιρός. Μὴν ἐπιμένετε. Δέν θά με ξαναδῆτε...

Μάταια προσπάθησα νά τῆς δώσω νά καταλάβῃ πόσο τὴν ἀγαποῦσα καί πόσο τὴ σεβόμουν. Δέν μ' ἄκουγε. "Εφυγε ἀπὸ κοντά μου μελαγχολικὴ. Κατάλαβα ὅτι ἐγὼ ἦμουν ἡ πρώτη ἀπογοήτευσι στὴ ζωῆ τῆς. "Α, εἶνε ἀδύνατον νά φαντασθίτε τὸ μαρτύριό μου. "Εμοιαζα σάν ἓναν ἀθῶο πού ὁ δικαστῆς τὸν καταδικάζει σὲ θάνατο γιά ἓνα ἔγκλημα πού δέν ἔκανε, ἐπειδὴ δέν μπορεῖ νά ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Κ' ὑπέφερα τρομερὰ. Εἶχα πέσει θύμα τῆς παλιᾶς εὐθυμῆς ζωῆς μου. Καί τώρα πού ἡ εὐτυχία μου χαμογελοῦσε, αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ζωῆ ἐρχόταν νά με θυθίση στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπία. "Απογοητευμένος, ὠρκίστηκα πειᾶ νά μὴ μπλέξω στὰ διχτυὰ τοῦ ἔρωτα. "Εγίνα ἓνας ἄνθρωπος χωρὶς καρδιά καί παντρεύτηκα ἀπὸ ὑπολογισμό καί χωρὶς κανένα αἰσθημα. "Ὅσο εἶνε ἀδύνατον νά λησμονήσω αὐτὴ τὴ νέα. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀτυχία μου εἶνε ἡ πιὸ γλυκεῖα ἀνάμνησις τῆς ζωῆς μου. Δέν ἔχει λοιπὸν δίκη ὁ σινιὸρ "Αρντάνι νά με κατηγορή ὡς ἄτυχο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τῆς εὐτυχίας μου μοῦ δίνει ἀκόμη τὸ κουράγιο νά ζῶ. Δέν σάς κρύβω μάλιστα

ὅτι κ' ἡ ἀγαπημένη μου παντρεύτηκε κι' ὅτι συχνὰ μάλιστα τὴν βλέπω στὴ Ρώμη με τὸ σύζυγό τῆς. Μά δέν προδίδω τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς μου. Γιατί μὰ τὴν ἀλήθεια ἀκόμη τὴν ἀγαπῶ...

Κι' ὁ Μπαρότι δάγκωσε τὰ χεῖλη του γιά νά μὴ προδώσῃ τὴ συγκίνησι του. "Όσο γιά τὸν "Αρντάνι, ἦταν τόσο ἀφαισιωμένος στὴν παρακολούθησι τοῦ Μπαρότι, ὥστε δέν πρόσεξε τὴ γοητευτικὴ "Ελευνόρα Ρίτσι πού σκούπιζε κρυφὰ τὰ δάκρυά τῆς...

Κ' ἡ νύχτα ἐξακολουθοῦσε νά προχωρῆ μέσα στὸν ὀλιανθιστὸ ἐκεῖνο κῆπο στὸν ὁποῖο θρискόντουσαν δυὸ καρδιές πού εἶχαν τόσο ἀγαπηθῆ, μα πού δέν εἶχε καταφέρει νά ἐνωθοῦν ἀπὸ μιά τραγικὴ παρεξήγησι κ' εἶχαν γίνει ἐνστυχισμένες...

"Όταν τελείωσε τὴν ιστορία του ὁ Μπαρότι, γύρισε στὸν "Αρντάνι καί τοῦ εἶπε με περιφρόνησι:

— Καί τώρα, κ. "Αρντάνι, μπορεῖς νά πηγαίνης. Δέν ἔχεις δουλειὰ ἐδῶ. Θέλησες νά ματώσης τὴν παλιὰ πληγὴ τῆς καρδιάς μου, τὴν ὁποῖα σὺ μοῦ ἀνοιξες. Φύγε λοιπὸν. Φύγε, ἀχρεῖ, πρὶν διατάξω τοὺς ὑπηρέτες μου νά σὲ πετάξουν ἔξω...

Κι' ὁ "Αρντάνι ἔφυγε σκυφτός, ντροπιασμένος, τέρρας ὀλέθρου καί καταστροφῆς, νικημένο, τσαλαπατημένο.

ΤΖΟΥΛΙΟ ΚΑΡΜΙΝΙΑΤΙ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

"Ο μέγας δούξ τῆς Τοσκάνης παρεπονεῖτο κάποτε στὸν πρεσβευτὴ τῆς Βενετίας ὅτι ἡ Δημοκρατία του τοῦ εἶχε στείλει νά διαπραγματευθῆ κάποια συνθήκη ἓναν "Ενετὸν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐφέρθη πολὺ ἄσχημα κατὰ τὸ διάστημα πού ἔμεινε κοντά του.

— Δέν πρέπει, τοῦ εἶπε ὁ πρεσβευτῆς, ἡ "Υψηλότης σας νά ἐκπλήττειται, γιατί μπορῶ νά τὴ βεβαιώσω ὅτι ἔχουμε πολλοὺς τρελλοὺς στὴ Βενετία.

— Καί μεῖς ἔχουμε τρελλοὺς στὸν τόπο μας, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ μέγας δούξ, ἀλλὰ δέν τοὺς στέλλουμε νά διαπραγματευθοῦν πολιτικὲς συνθήκες....

"Α! εἶνε ἀδύνατο νά φαντασθίτε τὸ μαρτύριό μου...

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καί περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτοι», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Κλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καί τὰς Κυριακάς.